

РЕШЕНИЕ

№ 973

гр. Пловдив, 02.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в публично заседание на десети юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Иван Г. Бекяров

при участието на секретаря Елена Анг. Апостолова
като разгледа докладваното от Иван Г. Бекяров Административно наказателно дело № 20215330201908 по описа за 2021 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление /НП/ № 562460-F570939/22.02.2021 г. на началник на отдел „Оперативни дейности“ – Пловдив в ЦУ на НАП, с което на „*** 91“ ЕООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от К. П. М. на основание чл. 185, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ е наложена имуществена санкция в размер на 600 лв. за нарушение на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г на МФ вр. чл. 118, ал. 1 от ЗДДС.

Жалбоподателят, по съображения, изложени в жалбата и чрез процесуалния си представител в съдебно заседание адв. П., моли съда да отмени процесното наказателно постановление поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, като оспорва и нарушението по същество. Претендира разносните по делото за адвокатски хонорар.

Въззиваемата страна ЦУ на НАП гр. Пловдив, чрез процесуалния си представител в съдебно заседание, моли съда да потвърди НП като правилно и законосъобразно. Приема, че нарушението е доказано от събраните по делото доказателства. Счита, че наказателното постановление съдържа всички изискуеми реквизити, издадено е от компетентен орган, като е определен и законоустановен размер на санкцията, ориентиран към предвидения минимум. Претендира разносните по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът като съобрази доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност прие за установено следното:

Жалбата е подадена в срок и изхожда от лицето, което е санкционирано, поради което се явява допустима. По същество жалбата се явява частично основателна.

От фактическа страна съдът установи следното:

На 10.09.2020 г. в 10:50 ч. в търговски обект – склад, находящ се в ***,

стопанисван от „*** 91“ ЕООД с ЕИК ***, е била осъществена проверка от служителите на ЦУ на НАП, сред които свидетелката М.А., на длъжност „****“. Около 11:00 ч. е била извършена контролна покупка и поискала от свидетеля Н. Б. 20 бр. бетонни плочки 30/30 с единична цена 1,20 лева за брой. Общата стойност била определена от Б. на 24 лева. Сумата е била платена в брой от А., преди да се легитимира, на обслужилото ги лице Б.. Въпреки това, не е бил издаден фискален касов бон от въведеното в експлоатация и работещо в обекта фискално устройство Daisy Compact M02 с номер ФУ DY478033 и номер ФП 36636069 или от кочан с ръчни касови бележки, отговарящ на изискванията на Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. на МФ за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и за изисквания към лочата, които извършват продажби чрез електронен магазин. Направен е бил и опис на фактическата и касова наличност, при който е била отчетена положителна касова разлика в размер на 24 лева. Констатирано е било, че нарушението е установено на 10.09.2020г. и е довело до неотразяване на приходи. Проверката е била обективизирана в протокол за извършена проверка (ПИП) серия АА № 0382412/10.09.2020 г.

Въз основа на резултатите от проверката е бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № F570939/18.09.2020 г. срещу дружеството жалбоподател за нарушение на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г на МФ вр. чл. 118, ал. 1 от ЗДДС. Актът е бил съставен в присъствието на двама свидетели и на представляващия дружеството, в качеството му на управител, който е посочил в самия акт, че има възражения.

В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН жалбоподателят е депозирал и писмени възражения срещу акта.

Наказващият орган счел възраженията за неоснователни и въз основа на акта, е издал процесното наказателно постановление, с което на дружеството е наложил имуществена санкция в размер на 600 лв. за същото нарушение на основание чл. 185, ал. 1 от ЗДДС.

Описаната фактическа обстановка се установява изцяло от показанията на свидетелката М.А. – актосъставител, частично от показанията на свидетеля Н. Б. и от приложените писмени доказателства, надлежно приобщени към доказателствения материал по делото, включително АУАН, възражение вх. № 70-00-9372/21.09.2020 г., протокол за извършена проверка № 0382412/10.09.2020 г., опис на парични средства в касата към момента на започване на проверката, 2 броя декларации от лице, работещо по трудово/гражданско правоотношение, експедиционна бележка за контролната покупка, декларация от управителя на дружеството, справка от Търговския регистър за актуално състояние на дружеството жалбоподател, копия на съкратен отчет на фискалната памет и дневен отчет, оправомощителна заповед № ЗЦУ-1149 от 25.08.2020 г., както и приетите и прочетени в съдебното следствие шест броя комплекта от експедиционни бележки и фактури към тях.

Разпитана в съдебно заседание свидетелката А. потвърждава авторството на АУАН и поддържа констатациите в него. В съдебно заседание изяснява подробности около извършената проверка, които съответстват с установената фактическа обстановка. Показанията ѝ съдът оцени с доверие, тъй като същите са обективни, логични, непротиворечиви и в пълно съответствие с приетите по делото писмени доказателства и най-вече съставения протокол за извършена проверка и части с показанията на свидетеля Б..

По отношение на разпитания в съдебно заседание свидетел Б., съдът дава вяра на показанията му единствено в частта, с която потвърждава, че не е издал касова бележка за процесните плочки, въпреки „хвърлените“ му пари за процесната стока.

Потвърждава, че е служител на дружеството-жалбоподател и че е съставил единствено експедиционна бележка, което му е възложено от работодателя, тъй като бил единственият работник, който можел да пише.

Съдът оцени критично показанията на Б. в частта, с която заявява, че нямало осъществена покупко-продажба за конкретните плочки, не видял даване на пари за покупка, забелязал ги едва впоследствие, като пристигнал шефа му „да довърши“ договора, като последният издаде касова бележка. В тази си част показанията му освен, че противоречат на първоначално заявеното, доколкото по-горе заявява, не че не е видял, а че му били „хвърлени“ пари, същите показания се явяват изцяло изолирани и противоречиви на цялостния събран и кредитиран доказателствен материал по делото. От друга страна показанията му не са логични, тъй като споделя, че издава бележките, за да могат купувачите да се легитимират с тях пред органите на реда при пренасянето им.

Относно приложението на процесуалните правила:

При съставяне на АУАН и издаване на атакуваното НП са спазени изискванията, визирани в разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Не се констатираха нарушения на процедурата по съставянето на АУАН и НП, който да са съществени, като да опорочават административнонаказателното производство и самите актове и да нарушават правата на нарушителя.

Актът е съставен изцяло в съответствие с разпоредбата на чл. 42 и чл. 43 от ЗАНН, като нарушението е изчерпателно описано и подробно са посочени обстоятелствата, при които е извършено то. Актът е съставен от компетентно лице и в същия е дадена правна квалификация на установеното нарушение. Не е ограничено правото на нарушителя по чл. 44 от ЗАНН в тридневен срок от съставяне на акта да направи и писмени възражения по него. В тази връзка неоснователни са възраженията на жалбоподателя за допуснати съществени процесуални нарушения по чл. 40, ал. 1 от ЗАНН и по чл. 40, ал. 3 от ЗАНН. От съдържанието на приложения по преписката АУАН се установява, че същият е съставен в присъствието на представляващия дружеството жалбоподател и двама свидетели. Последните са присъстващи при установяване на нарушението със съставяне на АУАН и не е необходимо да участват в проверката. Достатъчно в случая е, че актосъставителят, който има преки наблюдения от извършеното нарушение /направил е процесната контролна покупка/ и обстоятелствата, които го потвърждават, че е съставил и акта, установяващ нарушението и определящ предмета на административното обвинение.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган в кръга на неговата компетентност, в предвидената от закона форма, при спазване на материалноправните и процесуални разпоредби и е съобразено с целта на закона. Спазени са сроковете по чл. 34 от ЗАНН. По-нататък атакуваното НП съдържа реквизитите по чл. 57 от ЗАНН и в него не са констатирани съществени пороци, водещи до накръняване правото на защита на жалбоподателя.

Нарушението е описано надлежно в НП от фактическа страна, като административнонаказващият орган е посочил ясно и подробно в обстоятелствената част всичките му индивидуализиращи белези (време, място, авторство и обстоятелства, при които е извършено). Достатъчно ясно и пълно е описанието в обстоятелствената част на акта и постановлението и на отразената контролна покупка – като са конкретизирани видът, количеството на стоката, нейната цена, купувачът и служителят, който я продава, всички обстоятелства по сделката. Затова не може да се приеме, че е засегнато правото на защита на нарушителя и последният е имал пълната възможност да разбере за какво точно е ангажирана отговорността му - за нарушаване на правилата за регистриране на всяка доставка на стоки и услуги чрез издаване на

фискален бон, свързани с контрола на държавата по спазване на тези правила.

Съдът не споделя твърдението на жалбоподателя, че фактически грешно посочената от наказващия орган разпоредба на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН непосредствено преди определянето на наказанието е основание за отмяна на обжалваното наказателно постановление или че прави невъзможно упражняването на правото на защита. Това е така, доколкото, дори и да има нарушение, то същото не е съществено, тъй като на основание правилната санкционна норма, с посочени вид и размер в съответствие със законовите граници и субект, е определено наказанието на нарушителя, който е разбрал за какво поведение е санкциониран. Следва да се отбележи, че към момента редакцията е чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г на МФ вр. чл. 118, ал. 1 от ЗДДС е претърпяла изменения, които не засягат настоящия случай.

От правна страна съдът намира следното:

На базата на всички събрани по делото писмени и гласни доказателства, съдът е на становище, че правилно, както съставителят на акта, така и наказващият орган, са квалифицирали поведението на дружеството-жалбоподател като нарушение на посочената разпоредба на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г на МФ вр. чл. 118, ал. 1 от ЗДДС. Установява се извършването на вмененото нарушение от обективна и субективна страна.

Разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства /Наредбата/ задължава всяко лице да регистрира и отчита извършваните от него продажби на стоки или услуги във или от търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство или касова бележка от ИАСУТД, освен когато плащането се извършва по банков път, като за целите на тази наредба „фискално устройство“, „търговски обекти“ и „фискална касова бележка (фискален бон)“ са тези по § 1, т. 40 и т. 41 от ДР и чл. 118, ал. 2 от ЗДДС, съгласно чл. 2, ал. 1 от същата. По същия начин регламентира задълженията на лицата и чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, а именно разпорежда всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ.

Обсъжданите норми обвързват задължението за издаване на фискален бон с осъществяването на „продажба“ на стоки или услуги.

Доколкото в Наредбата не се съдържа дефиниция на понятието продажба на стоки или услуги, следва да бъдат възприети тези, дадени от ЗДДС в чл. 6 и чл. 9. Съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗДДС доставка на стока по смисъла на закона е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката, а доставка на услуга е всяко извършване на услуга - чл. 9, ал. 1 от ЗДДС. Именно с доставката на стока или услуга и възниква и данъчното събитие, т.е. с прехвърляне на стоката или извършване на услугата - чл. 25, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС. Макар в ЗДДС и Наредба да липсва легално определение на „продажба на стоки или услуги“ законодателят употребява термина като еквивалент на „доставка на стоки или услуги“ и прокарва идеята си в целия закон. Най-ясно тя може да бъде открита в чл. 14 от ЗДДС, който засяга дистанционната продажба на стоки и я определя като „доставка на стоки“ с допълнителни елементи. Следователно за да е извършена продажба на стоки или услуги, следва да е прехвърлена собствеността върху стоките или да е извършена услуга, съгласно законовите дефиниции, обсъдени по-горе, т.е. да налице доставка.

Доколкото се установи безспорно, че при влизането си в обекта и въпреки закупуване от страна на контролните органи на конкретната стока, платена с конкретна

цена от 24 лева, същите не са получили фискален бон, а след проверка не е открит издаден такъв, съдът счита, че е осъществен съставът на вмененото нарушение. Стоката е била конкретизирана по вид, количество, уговорена е цена, определени са и страните. Предоставена е била сумата на паричната ѝ равностойност и предадена стоката. Това именно представлява доставка на стока и с извършването ѝ възниква задължението за дружеството-жалбоподател да издаде фискален бон и да отчете продажбата.

По отношение на твърдението, че свид. Б., продал процесните плочки, нямал предполагаемата власт да извършва сделките, които обикновено се извършвали в търговския обект, понеже нямал качеството на търговски помощник, съдът също не го споделя. От посоченото по-горе става ясно, че за да е налице продажба, е необходимо наличие на две насрещни волеизявления между страните – купувач и продавач при т. нар. синалагматична връзка, при която и двете страни едновременно се задължават да престират нещо, за да получат насреща някакво благо. При търговските сделки най-често волята на търговеца се осъществява чрез друго лице. В конкретния случай, именно за лицето свид. Н. Б., страна по трудово правоотношение с търговеца, се предполага, че е извършил действия в качеството на продавач. Същият е поел обслужването на контролните органи, представили се за клиенти. Посрещнал ги е, консултирал ги е, предоставил е поисканите плочки, приел е сумата, според цената им. Свид. Б. е изразил воля да продаде 20 бр. бетонни плочки 30/30 с ед. цена 1,20 лв. и общо определена такава 24 лв. и е приел парите за стойността, като е издал експидиционна бележка, която обаче не покрива задължението да се издаде фискална касова бележка. Обстоятелството, че не бил опрамощен като търговски помощник или че в декларацията за трудово правоотношение е посочил, че е „бетонджия“, не променя факта, че е изпълнявал функциите на продавач за извършване на неформалната покупко-продажба. Друг е въпросът, че не е в компетенцията и на бетонджията да издава експидиционни бележки, но си го е позволил. В този смисъл, посочените обстоятелства не се отразяват по никакъв начин върху цялостния доказателствен материал и формирания от съда извод за извършено от дружеството данъчно нарушение и не следва последното да черпи позитиви от своите твърдени неуредени вътрешноорганизационни въпроси, от каквото положението би могло и да се злоупотреби и с последващи проверки и констатиране на нарушения.

Не е основания за отмяна на наказателното постановление и следващият довод на жалбоподателя, цитирайки и съдебна практика, че не е бил проверен оборот за определен времеви интервал и не е била извършена съпоставка със средно дневен оборот и стойност на контролна покупка. Посоченото не разколебава доказателствената по делото съвкупност, доколкото е достатъчно потвърденото в протокол за извършена проверка и свидетелските показания на актосъставителя за бездействие от страна на търговеца да издаде фискален касов бон, въпреки извършена покупко-продажба на стока. Описът на паричните средства е допълнително действие на контролните органи, при който ако се установи несъответствие с фактическа и касова наличност, е индигия за друго данъчно нарушение, което не е предмет на делото. При подобни проверки се проверява цялостната дейност на търговеца и нормално при неизрядност от страна на търговеца да се констатира не едно нарушение.

Ето защо наведените от дружеството-жалбоподател възражения се явяват неоснователни и целят единствено освобождаване на нарушителя от отговорност, за извършеното от него нарушение, което по безспорен начин се доказва от кредитираните свидетелски показания, така и от писмените доказателства по делото.

Доколкото с наказателното постановление е ангажирана обективната

отговорност на юридическо лице, въпросът за вината не подлежи на изследване в настоящото производство. По тези съображения настоящият съдебен състав намира за доказано по делото жалбоподателят да е осъществил състава на административно нарушение по чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. вр. чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, за което е наказан с обжалваното наказателно постановление.

По наказанието:

Правилно описаното нарушение е съотнесено към съответстващата му санкционна разпоредба по чл. 185, ал. 1 от ЗДДС, която предвижда, че на лице, което не издаде документ по чл. 118, ал. 1, се налага глоба - за физическите лица, които не са търговци, в размер от 100 до 500 лв., или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 500 до 2000 лв. Следва да се отбележи, че административнонаказващият орган правилно е посочил санкционната разпоредба, така че основанието за налагане на санкцията е ясно и разбираемо, посочено по недвусмислен начин и не се нарушават правата на жалбоподателя.

Съдът намира обаче, че неправилно административнонаказващият орган е съобразил критериите за оразмеряване на административната санкция по чл. 27 от ЗАНН, основният сред които е тежестта на нарушението, като е наложил имуществената санкция не в нейния минимален размер от 500 лв., а над този размер. Не се установиха обстоятелства за повишена обществена опасност на деянието и на дееца, които да изискват и по-високо наказание. Напротив, изрично в процесното НП е отбелязано, че нарушението е извършено за пръв път, което е индиция за изолирана проява. По делото не са налични данни за влезли в сила наказателни постановления или потвърдени от съда със съответния съдебен акт за други нарушения по ЗДДС. Затова и обжалваното НП следва да бъде изменено в частта, с която е наложена имуществена санкция в размер от 600 лв. и да се наложи наказание в размер на 500 лв., т.е. в неговия минимум. Този размер съдът счита, че отговаря на изискванията на чл. 12 от ЗАНН, доколкото санкцията би въздействала предупредително и превъзпитателно на нарушителя към спазване на установения правен ред и възпитателно и предупредително върху останалите граждани. Редом с това, не са изложени от наказващия орган мотиви за налагането на санкция в размер по-висок от минималния, което е още едно основание за изменение на размера на наказанието.

Не са налице основания за прилагане разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, т.е. не е налице „маловажен случай” на административно нарушение. При тълкуване на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административнонаказателното производство, уредено в ЗАНН, като се има предвид и субсидиарното приложение на НК и НПК. Административнонаказателният процес е строго регламентирана дейност, при която за извършено нарушение се налага съответно наказание, като прилагането на санкцията е винаги въпрос на законосъобразност. В случая с НП е наложено административно наказание имуществена санкция за неизпълнение на задължение към държавата, регламентирано в ЗДДС. Поначало обществената опасност на този вид нарушения е определена от законодателя като висока, тъй като същите представляват неизпълнение на задължения към държавата при осъществяване на финансовата ѝ дейност. Целта на ЗДДС е гарантирането на фиска чрез отчитането на всяка доставка, като в него са чувствително засилени както предвиденият контрол, така и отговорността при нарушения, които увреждат фискалните интереси на държавата. Установеното нарушение, обаче, не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от типичната такава за нарушения от същия вид. Що се отнася до това, че нарушението е извършено за пръв път, както и че нерегистрираната продажба е на ниска стойност, те се отчитат при индивидуализацията на наказанието, но не биха освободили дружеството от

отговорност. С оглед на изложеното съдът приема, че не са налице основанията за прилагане на чл. 28 от ЗАНН, което по правните си последици представлява освобождаване на нарушителя от административнонаказателна отговорност.

Като е взел предвид всичко това, административнонаказващият орган е наложил санкция за юридическите лица от 600 лв., която съдът намира, че следва да бъде намалена в нейния минимум от 500 лв., а в останалата част НП - за законосъобразно. В случая не се установяват отчегчаващи обстоятелства, които да обуславят санкция над минималния размер, предвиден в закона.

По разноските:

С оглед изхода на спора на основание чл. 63, ал. 5 вр. ал. 3 от ЗАНН въззиваемата страна има правно на разноски в настоящото производство за представителство от юрисконсулт съобразно с уважената претенция по съразмерност. Такава претенция е своевременно направена от процесуалния ѝ представител. С оглед фактическата и правна сложност на делото и обемът на процесуалната защита, следва разноски да бъдат определени в минимален размер съобразно нормата на чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 80 лева, като ѝ бъдат присъдени по съразмерност на уважената част – 67 лева. Доколкото претенцията на жалбоподателя е частично основателна и се намали наложената имуществена санкция, той също има право на присъждане по съразмерност на разноски от претендирания им размер, което се явява на 33 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 63, ал. 1, вр. ал. 5 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 562460-F570939/22.02.2021 г. на началник на отдел „Оперативни дейности“ – Пловдив в ЦУ на НАП, с което на „*** 91“ ЕООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от К. П. М. на основание чл. 185, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност е наложена имуществена санкция в размер на 600 лв. за нарушение на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г на МФ вр. чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, като **НАМАЛЯВА** размера на имуществената санкция на **500 лв.**

ОСЪЖДА „*** 91“ ЕООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от К. П. М. **ДА ЗАПЛАТИ** на Национална агенция по приходите сумата от 67 лева – юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите **ДА ЗАПЛАТИ** на „*** 91“ ЕООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от К. П. М. сумата от 33 лева – разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд Пловдив по реда на АПК на касационните основания по НПК.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____